

*Dokonalé
manželstvo
vedie
k dokonalému
zločinu*

KRÁSNE ZLÁ

30 ROKOV

S LÁSKOU KU KNIHÁM

IKAR

Annie Ward

IKAR

KRÁSNE ZLÁ

Annie Ward

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Annie Ward
BEAUTIFUL BAD

Copyright © 2019 Annie Ward
Translation © 2021 by Jana Seichertová
Jacket design © 2021 by Diana Delevová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7236-1

Venujem rodine

MADDIE

• PRED DVANÁSTIMI TÝŽDŇAMI

Na klávesnici napíšem: „Mala by som chodiť na terapiu?“ Zdá sa, že na googli je to obľúbené vyhľadávanie. O danej téme tam nájdete veľa informácií. Strany a strany testov, ktoré vám pomôžu rozhodnúť sa, či potrebujete liečbu. A ak áno, tak akú? Mali by ste navštíviť psychiatra alebo psychológa? V čom spočíva váš hlavný problém? Hm, mám ich veľmi veľa. Mohla by som v tom pokračovať celú noc. Možno to naozaj urobím, až Ian odíde.

Približuje sa ku mne, otvára a zatvára zásuvky. „Neviedla si moju malú nabíjačku na mobil?“ zamračí sa. „Tú cestovnú.“

„Nie,“ odvetím s prstami nad laptopom, aby som stihla skryť výsledky vyhľadávania a prepnúť na facebook, keby sa ku mne ešte viac priblížil.

Odíde.

Späť k práci. Preklikávam sa testmi.

Niektoré sú priamočiare. Zaškrtnite ÁNO alebo NIE.

Veľa vecí v mojom živote ma znepokojuje alebo mi naháňa strach. No dobre, áno.

Bojím sa, že nad sebou strácam kontrolu, prichádzam o rozum alebo zomieram. Tri razy áno!

Občas mám pocit, akoby moju myseľ ovládala iná osoba alebo bytosť. Hmm, nie. Ale znie to zábavne.

Myslím si, že s mojím výzorom nie je nič v poriadku. Neubránim sa tichému smiechu. Panebože, keby ma tak videli!

Niektoré otázky sú vyslovene čudné.

Cítite sa nepríjemne, keď:

1. *triezva spievate v karaoke bare?*
2. *tancujete sama v slabo osvetlenom nočnom klube?*
3. *telefonujete s cudzím človekom zo súkromia svojej spálne, kde vás nikto nepočuje?*

Možno nie som až taká šibnutá, ako som si myslela. Radšej by som zomrela, než by som triezva spievala v karaoke bare!

Ian znovu prejde okolo mňa a šomre si: „Mám hodinky, telefón, pas...“ Pozrie na mňa, ale duchom je inde, ponorený vo vlastných myšlienkach. Chcem sa naňho usmiať, no v poslednej chvíli sa zarazím. Príliš ma pri tom bolí oko.

Znovu zdvihnem ruku nad klávesnicu pre prípad, že sa rozhodne pozrieť, čo robím. Aby som mohla rýchlo prekliknúť na facebook a ukázať mu videozáznam rozkošných kozliatok vyskakujúcich na seba, ktorý práve uverejnila jedna moja priateľka.

Zaujme ma ďalšia otázka: *Skrývate niečo?*

Všetky sú veľmi jednoduché. Neuveriteľne priamočiare. Pôsobia tajomne, takmer zlovestne. Akoby niekto neznámy vedel, že myslím na niečo, na čo by som myslieť nemala.

Ian o mojom pláne vyhľadať pomoc ani netuší.

Neschválil by ho. „Všetci do jedného sú šarlatáni, to predsa vieš,“ vyhlásil by. „Okrem toho si okej. Obaja sa máme fajn. Všetko je dokonalé.“

Alebo by možno zopakoval slová, ktoré mi povedal pred dvoma týždňami. Tesne predtým, ako som sa zranila.

„Si rozmaznaná malá mrcha.“

DEŇ VRAŽDY

Meadowlark bolo malé mesto, vzdialené hodinu a pol jazdy na juh od Kansas City. Dispečing pre tiesňové hovory sa nachádzal v klaustrofobickej zadnej miestnosti prízemnej murovanej budovy policajnej stanice, ktorá pripomínala verejné toalety na diaľničnom odpočívadle. Bolo desať hodín večer a Nick Cooper tam sedel sám, keď prišiel ten osudný hovor. „Tiesňová linka, ako vám môžem...“ spustil naučenú vetu do mikrofónu slúchadiel a zároveň otvoril vrecúško cukru do kávy. Otázku však už nedokončil.

Na druhom konci linky bolo počuť zúfalý detský krik a ženský šepot. „Vráť sa hore, zlatko, prosím.“ Ženin hlas znel naliehavo. „Prosím! Bež hore! Hneď!“ Zrazu zvolala: „Preboha!“

„Ako vám môžem pomôcť, pani?“ vyhrkol Nick a vrhol sa k počítaču, až prevrátil pohár s kávou. Vrazil si, že musí zostať pokojný, ale vydesený detský krik ho nesmierne znervóznil. Prsty sa mu tak silno triasli, že mu boli takmer nanič. Vtom sa na monitore pred ním objavila adresa. „Pani, prosím vás, mohli by ste...“

„Ponáhľajte sa!“ vykrikla. „Prosím, pomôžte nám! Rýchlo!“ Osem sekúnd od prijatia telefonátu z domu

číslo 2240 na Lincoln Street Nick stratil s volajúcou kontakt. Žena zhíkla a zúfalo skríkla: „Nie!“ a potom počul zvuk, z ktorého usúdil, že jej telefón spadol na zem. Linka ohluchla. Zavolať späť na to isté číslo, ale nikto to nezdvihol.

Nick cez vysielачku vyslal núdzový signál. „Možné lúpežné prepadnutie alebo domáce násilie na Lincoln Street 2240,“ vyrazil zo seba tak rýchlo, že jeho slová splynuli dohromady. „V dome sú žena a dieťa. Ďalšie informácie nie sú k dispozícii. Hovor bol ukončený. Spojenie sa nepodarilo obnoviť. Prepínam.“

Policajtká Diane Vargová zareagovala do niekoľkých sekúnd. „Dispečing, tu je 808. Som na ceste tam.“

Nick schmatol telefón a stlačil kláves rýchlej voľby, pod ktorým mal uloženého Barryho Shippsa. Usúdil, že z dvojice meadowlarských detektívov mu Barry odpovie rýchlejšie, aj keď v ten večer nemal službu a pravdepodobne sa nenachádzal ani v blízkosti svojej vysielачky.

„Tu je detektív Shipps.“

„Detektív,“ vyhrkol Nick, „volám z dispečingu. Pripravili by ste sa na možný výjazd na Lincoln Street 2240?“

„Môžem urobiť niečo lepšie,“ odvetil Shipps. „Práve si dopĺňam benzín na čerpacej stanici Casey's General kúsok odtiaľ.“ O chvíľu pokračoval cez vysielачku zo svojho auta: „Dispečing, tu je Shipps. Už som na ceste.“

Vzápätí sa Nickovi v uchu znovu ozval Dianin hlas. „Práve odbočujem z Victory na Dvestodvadsiatu tretiu ulicu. O chvíľu som tam.“

„Rozumiem, 808.“ Nick takmer dodal, aby bola opatrná. V poslednej chvíli sa zarazil. Keď na Diane náhodou narazil v meste, vždy sa pristihol, že si píska pieseň *Brown Eyed Girl* od Vana Morrisona. Zhlboka sa nadýchol a zložil si roztrasené ruky v lone.

V odľahlejších častiach robotníckeho mesta Meadowlark s prevažne beloškým obyvateľstvom žilo niekoľko starých farmárskych rodín. Nachádzalo sa tam aj veľmi príjemné miesto – pivovar so záhradou, ktorá ponúkala príjemné posedenie. Volal sa Chromá krava a uchoval si dosť vidieckeho čara, aby cez slnečné víkendy prilákal z mesta kopu ľudí. Okrem neho sa v Meadowlarku nachádzali len dve reštaurácie, kde ste sa mohli najesť posediačky: Koleso z voza a Gambino's. Poslednú záchranu ponúkala hladným ľuďom prevádzka rýchleho občerstvenia Subway v miestnom Walmarte.

Na ozdobnom kamennom múriku vedľa križovatky visela tabuľka s nápisom SWEET WATER CREEK.

Strážnička Vargová tam odbočila na cestu vedúcu do obytnej štvrte. Bola pomerne nová, rozparcelovali ju len pred šiestimi rokmi. Zatiaľ predali iba polovicu pozemkov a veľa domov zostávalo neobývaných. Drevené stavby ponúkali na predaj veľmi lacno, ale boli priestranné a medzi malými, fádnyimi vidieckymi rybníkmi a vznešenými starými jelšami pôsobili prívetivo.

Diane zahla za roh a na chodníku zbadala prevrátenú červenú trojkolku. Strieborné držadlá sa leskli v prívetivom svetle, ktoré na ne dopadalo z lampáša visiaceho na terase, dvoje dverí od cieľa jej cesty.

Dom číslo 2240 na Lincoln Street patril v štvrti k tým väčším. Rozprestieral sa na miernom svahovitom trávniku, ktorý bol súčasťou vkusnej záhrady. Spoza neudržíavaných ružových kríkov uprostred pozemku trčala kamenná fontána.

Diane sa zdalo, že v štvrti Sweet Water Creek panuje relatívny pokoj a poriadok – určite väčší než v jej živote. Keď vystúpila z auta a zadívala sa na dom, intuícia ju nevarovala, že sa ocitla na mieste činu.

„Dispečing, som na uvedenej adrese,“ oznámila do mikrofónu vysielačky, ktorú mala pripevnenú k náprsnému vrecku uniformy. Rýchlo vykročila po chodníku k predným dverám, z oboch strán orámovaným dvomi štíhlymi okrasnými ihličnanmi. Tri razy dôrazne zaklopala.

„Polícia!“ skríkla, ale odpovede sa nedočkala. Kdesi nablízku sa ozýval vytrvalý brechot rozčúleného psa. Diane sa zrýchlil pulz. Určite to nebude nič vážne, presviedčala sa v duchu. Toto je predsa Meadowlark. Niečo ju však súrilo, aby sa ponáhľala. Položila prst na zvonček pri dverách a zopár ráz ho silno stlačila. Domom sa rozľahla dutá ozvena zvonenia, ale kroky na schodoch sa neozvali. Vnútri vládlo ticho.

Drevené dvere mali na oboch stranách ozdobné okienka. Diane jedným nazrela dnu a zaostrila cez zdrsené sklo. Pohľad jej najprv padol na vysoké vojenské topánky stojace hneď za dverami. V modernom dome s podlahou z lešteného svetlého dreva pôsobili ako päst na oko. Zdalo sa, že prízemie tvorí jediná obrovská miestnosť s otvoreným pôdorysom, aké mávajú mestské podkrovné byty. Napravo od predných dverí uvidela vyrezávané schodisko, kľukatiace sa na druhé poschodie. Na zemi pred najspodnejším schodom ležal nejaký prístroj, možno domáci telefón, rozbitý na kusy. Diane sa trochu posunula, aby získala lepšiu uhol pohľadu. Teraz videla väčšiu časť interiéru.

Vtom zadržala dych.

Krásnu svetlú drevenú podlahu pokrývali flaky. Uprostred miestnosti zbadala červenú kaluž. Srdce sa jej rozbúchalo ako kladivo. Nebude to planý poplach, ako dúfala. Navyše Nick spomenul, že v dome sa nachádza dieťa.

„Dispečing, pozerám sa cez okno na niečo, čo vyzerá ako kaluž čerstvej krvi,“ ohlásila do mikrofónu vysielачky hlasnejšie, než mala v úmysle. „Možno tu došlo k úmrtiu. Potrebujem posily a sanitku.“ Trochu spanikáрила, ale nakoniec sa jej podarilo vytiahnuť z puzdra poloautomatickú pištoľ Glock. Váhavo ju zdvihla pred seba, aby v prípade potreby mohla vystreliť, a znovu zazvonila. „Polícia!“ skríkla, tentoraz výhražnejšie. Vyskúšala kľučku a potom plecom z celej sily udrela do dverí. Boli zamknuté a ani sa nepohli.

Diane sa rozbehla k tienistej južnej strane domu a hľadala ďalší vchod. Pri behu počula Nicka, ako vysielачkou vyhlasuje poplach a žiada všetky jednotky o pomoc. Keď obiehala roh, pošmykla sa na blate. V poslednej chvíli sa voľnou rukou zachytila steny. Už počula, že zúrivý brechot sa ozýva z dvora za domom.

Za radmi kríkov stál kovaný železný plot s brámkou. Bola pokazená, hrdzavá a priviazaná kusom šnúry na bungee jumping, aby sa samovoľne neotvárala. Diane sa s ňou srdnato pustila do boja.

„No tak, otvor sa!“ zašepkala a jej zúfalstvo rástlo. Bránka konečne povolila, pánty strašidelne zaškrípali. Znelo to ako škriabanie pazúrov po tabuli. Keď rýchlo vykročila cez zadný dvor, ďalší dvaja policajti cez vysielачku oznámili, že sú na ceste. Diane sa spýtala: „Shipps, kedy sem približne dorazíš?“

„O päť minút,“ ozval sa vo vysielачke jeho hlas.

„Rozumiem.“

Diane šliapla na predmet, ktorý hlasno zapískal. „Doriti,“ zahrešila, keď pod svojou topánku uvidela psiu hračku v tvare kačičky. Kráčala ďalej a jej oči si postupne zvykali na tmu. Vo vysokej tráve plnej buriny zbadala niekoľko rozžutých žltých tenisových loptičiek. Na okraji

terasy ju zaujalo obrovské zelené plastové pieskovisko v tvare korytnačky. Vedľa neho bolo detské vodné ihrisko, veľkosťou vhodné pre malé dieťa, aby pri ňom mohlo stáť, špliechať, hrať sa s farebnými pohármi a roztáčať vodné koleso. Diane si spomenula na červenú trojkolku vedľa susedovho domu. Predstavila si buclaté detské nôžky krútiace pedálmi aj malú trojkolku uháňajúcu po chodníku a potom bezstarostne odkopnutú a zabudnutú v honbe za novým dobrodružstvom.

Takže Nick mal pravdu. Diane už nepochybovala, že jej hlavnou úlohou na mieste činu bude zachrániť dieťa.

Cez žalúzie na zadných oknách prenikalo svetlo. Diane sa pritisla k stene domu a opatrne zamierila cez terasu k dverám. Konečne zbadala toho brešúceho psa. Vlastne tam boli dva: malé čierno-biele bostonské teriery. Vystrašené, ale rozkošné tvory sa tvárili zmätene, akoby nechápali, prečo ich vyhnali z domu. Vlhké oči mali vyvalené, dychčali a nervózne pobehovali. Zjavne boli celkom bez seba.

Diane vyskúšala kľučku. „Zadné dvere sú odomknuté,“ oznámila cez vysielacčku.

Nick jej odpovedal prvý. „Už som informoval rýchlu záchrannú službu. Vedia, že pred vstupom do domu čakáš posily. Požiadal som ich, aby poslali sanitku k domu číslo 2218 na Lincoln Street a vonku čakali na ďalšie pokyny.“

„Rozumiem,“ odvetila Diane. Nick poznal predpísaný postup. Musela počkať na druhého policajta. Keby vošla dnu bez neho, porušila by predpis. Dostala by sa do problémov. Diane sa obzrela na pieskovisko a vodné ihrisko. Zrazu sa rozhodla. Radšej prísť o prácu než o detský život.

Otvorila dvere a vystrela nohu, aby zabránila psom vklízať za ňou. Potom ich ticho zatvorila, vošla hlbšie

do domu a obzrela sa. Oba bostonské teriéry sa opierali prednými labkami o sklo, prehýbali chrbty, prosili ju, aby sa vrátila a pustila ich dnu.

Zadné dvere sa nachádzali v najvzdialenejšom kúte prízemnia, vedľa okrúhleho skleneného raňajkového stola a štyroch stoličiek. Pri stene sa váľala prázdna vínová fľaša, kam sa zrejme odkotúlala. Na stole stála ďalšia a na dlážke pod ním elegantná oválna fľaša Stoličnej vodky.

Diane si na jedlo veľmi nepotrpela, ale pochopila, že sa tam nekonal obyčajný kartársky večierok s čipsmi a chuťovkami. Uprostred stola ležala hrubá drevená doska s nedojedenými zvyškami olív, salámy, keksov, syra a hrozna.

Snažila sa sústrediť na celé miesto činu, ale krvavá škvrna sa nedala ignorovať. Keď očami preletela rozľahlú miestnosť, zakaždým ju uvidela. Príťahovala jej pohľad ako magnet a zároveň v nej vyvolávala nevoľnosť.

Hoci miestnosť mala otvorený pôdorys, nachádzalo sa v nej veľa stoličiek, knižníc, odkladacích stolíkov a stojacích lúčok. Doslova ponúkala rôzne skrýše. Diane pomaly vykročila s pištoľou vo vystretých rukách a očami preskakovala z jedného tichého kúta do druhého.

Keď obchádzala raňajkový stôl, musela si pozeráť pod nohy. Okolo neho sa povalovali roztrúsené zvyšky pohárov, malé aj veľké črepy. Jedna zo štyroch žltých čalunených stoličiek pri stole mala trochu tmavší odtieň na mieste, kde ju niečím poliali. Na zemi vedľa spadnutej stoličky ležala mokrá fotografia.

Diane sa zohla a lepšie si ju prezrela. Zachytávala dve brunetky – aspoň tak usúdila podľa množstva vlasov vejúcich vo vetre. Stáli pred nezvyčajnou stavbou. Architektúrou vyvolávala predstavu Blízkeho východu,

pripomínala mešitu bez minaretu. Tekutina rozliata na podlahe prenikla cez papier, takže črty oboch žien splynuli. Diane si predstavila neznámeho človeka, ako sedí pri stole a drží fotografiu v rukách. Spomínal na staré časy? *Pamätáš sa, ako sme...? Áno, ukáž mi tú fotku...*

Obývačku oddeľoval od kuchyne ostrovček v tvare polmesiaca. Lemovalo ho niekoľko vysokých stoličiek. Diane za ten domáci bar dovidela, až keď obišla raňajkový stôl.

Mláčky mali rôznu veľkosť a vyzerali ako kaluže, ktoré zostali na chodníku po silnom daždi. Až na to, že boli krvavočervené. Kvapky, ktoré od nich viedli, pripomínali korálikový náhrdelník alebo tenkú šnúru zakrvavených perál.

Masakra sa odohrala medzi chladničkou a vnútornou stranou ostrovčeka, kde sa nachádzali drez a umývačka riadu. Okolité steny a spotrebiče boli poprúvané krvou. Diane sa stiahlo hrdlo.

Prednú časť chladničky zdobili obrázky s odtlačkami prstov, teraz „umelecky dotvorené“ červenými striekancami: dážď ako vystrihnutý z nočnej mory, kropiaci úhľadne nakreslené štvorce predstavujúce domy, troch panáčikov znázorňujúcich trojčlennú rodinu, našucho-rené oblaky a usmievajúce sa slnko.

Stopa pripomínajúca náhrdelník z krvavých korálikov viedla od mláčok na kuchynskej dlážke k veľkej kaluži uprostred miestnosti. Vyzerala, akoby sa ju niekto snažil zmyť mopom. Diane si predstavila obeť útoku, ako lezie po kolenách a napokon sa vyškríabe na roztrasené nohy, aby naposledy zabojovala o život. Pociťovala iracionálnu túžbu rozbehnúť sa a kričať na dieťa, aby sa ukázalo, ale vstupom do domu už jedno pravidlo porušila a to celkom stačilo.

Na protiľahlej stene visela oválna drevená africká maska s otvormi vyrezanými na mieste očí a úst. Hľadela na ňu so zdeseným výrazom.

Diane sa nervózne pozrela na raňajkový stôl, bohato prestretý na gurmánske posedenie s priateľmi pri víne a syre. Potom sa znovu pohľadom vrátila k desivým kalužiam ľudskej krvi, ktoré akoby na ňu volali: pozri sa, aké nevýslovné hrôzy sa tu odohrali!

MADDIE

• PRED DESIATIMI TÝŽDŇAMI

Očami podchvíľou zabľúdi k ľavému hornému rohu mojej tváre. Odvráti sa k oknu a zadíva sa na umelé jazierko, na ktoré má výhľad zo svojej domácej kancelárie, ale moja zošitá tvár znovu pritiahne jej pohľad ako silný magnet.

Netuším, ako to bude fungovať. Na svojej internetovej stránke tvrdí, že je „predovšetkým súcitná a diskrétna psychologička, ktorá svojich klientov nesúdi a dosahuje mimoriadne úspechy v liečbe úzkosti pomocou terapie písaním“. Dočerta, tak už na mňa toľko nezízaj! oborím sa na ňu v duchu. Povedala som jej, že som za ňou prišla, lebo sa chcem zbaviť nervozity.

Usmeje sa na mňa. To je už lepšie. Melodickým hlasom, akým hovoria herci v reklame, mi vysvetlí: „Pri terapii písaním sa používa veľa nesmierne užitočných cvičení. Najradšej mám na nich to, že klientovi umožnia skúmať samého seba tak podrobne, ako mu dovoľia jeho predstavivosť a zábrany. Vyskúšame rôzne prístupy a uvidíme...“ nakloní hlavu nabok spôsobom, ktorý prezrádza, že si ho nacvičila, ale napriek tomu pôsobí príťažlivo, „... uvidíme, čo bude u vás fungovať najlepšie, Maddie.“

Prikývnem. Vlasy, ktoré si češem tak, aby mi zakrývali ľavú stranu tváre, sa mi zrejme poodhrnuli. Žena sa

snaží predstierať, akoby si nič nevšimla, no nepodarí sa jej skryť údiv. Neprekvapuje ma to. Modrina mi už vybledla, ale zvyšok ešte vždy vyzerá desivo.

Cítim, ako ma opúšťa odvaha. Potrebujem, aby to fungovalo, lenže psychologička nespĺňa moje očakávania. Terapia písaním je pre mňa dôležitá a vo svojom okolí nemám veľa možností, kde ju podstúpiť. Keď som si vybrala doktorku Camillu Jonesovú so súkromnou praxou v Overland Parku, predstavovala som si dámu v elegantnom kostýme a babičkovských poltopánkach. S láskavými očami. A so striebornými vlasmi.

Lenže táto žena... táto Camilla ma práve upozornila na to, že jej meno sa rýmuje so slovom Pamela. Preboha, čo? Žiada ma, aby som ju namiesto „doktorka Jonesová“ oslovovala „Cami J“! Na sebe má voľné kvetované tričko odhaľujúce plecia, nohavice na jogu a šiltovku. Nerada by som pôsobila povrchným dojmom, ale musím spomenúť, že celý jej predok zdobia falošné diamanty. Sú úplne všade. Nevyvalovať oči na doktorkinu šiltovku je pre mňa zrejme rovnako ťažké ako pre ňu nezízať mi na tvár. Uprostred čiapky má nápadnú ľaliu z falošných diamantov. Vážne ma to znepokojuje. Camillu... vlastne Cami J tipujem na skorú šesťdesiatničku, ale na svoj vek vyzerá senzačne. Popravde som však netrvala na tom, aby moja psychologička pripomínala inštruktorku zumby.

Konečne mi pozrie do očí. „Maddie?“

„Áno?“ Z neznámeho dôvodu striedavo stískam a uvoľňujem päste. Kedysi som trpela syndrómom karpálneho tunela, lebo som celé dni písala, a toto som robievala, keď ma boleli zápästia. Rýchlo s tým prestanem.

„Navrhujem, aby sme už nechodili okolo horúcej kaše a dali sa do práce. Nebojte sa, začneme zľahka. Chcem,

aby ste napísali dvadsať situácií, ktoré vo vás zvyčajne vyvolajú úzkosť.“ Podá mi stranu vytrhnutú z linajkového zošita a pero. „Veľmi o tom nepremýšľajte. Jednoducho napíšte, z čoho máte strach, čo vás rýchlo zarmúti alebo znervózni. Prvé, čo vám zide na um, jasné?“

„Dobre.“

4. *Keď Charlie plače. Keď sa mu deje čokoľvek zlé.*
5. *Keď Ian pije vodku v pivnici alebo keď sa nechce zobudiť.*
6. *Keď niekto postrieľa deti v škole alebo kopy náhodne vybratých ľudí na ulici, ale najmä detí. Takisto ma znervózňujú zbrane v dome.*
7. *Keď sa niekto v obrovskom kamióne vyrúti na plážovú promenádu vo Francúzsku a skosí všetkých, čo mu prídu do cesty.*
8. *ISIS.*
9. *Asi to bude znieť hlúpo, ale vyľakám sa, keď prídem na stretnutie s neznámymi ľuďmi, ktorí chcú sedieť v kruhu a nútia ma, aby som im rozprávala o sebe. Práve preto už nechodievam na dopoludňajšie posedenia matiek z Meadowlarku.*
10. *Keď muž zo Blízkeho východu, ktorý predomnou cvičí na bežeckom trenažéri vo fitnesscentre, odíde a nechá tam svoj veľký batoh.*
11. *Keď zavolám na psy, ale nepribehnú ku mne a nemôžem ich nikde nájsť. (Pravdepodobne preto, že sa mi to stalo včera večer. Podhrabali sa popod plot, ale žiadne auto ich, našťastie, nezrazilo. Dieru v plote, ktorou ušli, som už oprávil.)*
12. *Keď moji rodičia alebo Charlie ochorejú. Nové smrteľné kmene vírusu chrípky.*